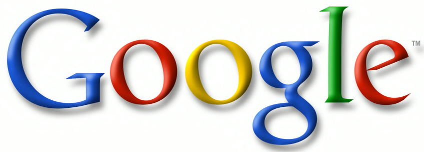

STOLK

De suiker-wet

1853

DE SUIKER-WET

AAN HET

ALGEMEEN BELANG GETOETST,

DOOR

THS VAN STOLK.

ROTTERDAM,
S. VAN REYN SNOECK.
1853.

DE SUIKER-WET

AAN HET

ALGEMEEN BELANG GETOETST,

DOOR

THS. VAN STOLK.

VOORWOORD.

In een tijd van vooruitgang en openbaarheid als de onze, waarin het publiek leven meer en meer ontwaakt en de staatsburger zich meer gedrongen gevoelt aan dat publiek leven deel te nemen, en een pligt te vervullen, die in ons vaderland maar al te lang verzuimd werd, is het de roeping van ieder zijne stem te verheffen, de vrucht zijner studie en ondervinding openbaar te maken, daar waar hij meent dat het nationale belangen geldt.

Deze meening, het zij in alle bescheidenheid gezegd, was de drijfveer, die den steller dezer brochure noopte, haar door den druk algemeen bekend te maken.

Hij acht zijn doel volkomen bereikt, zoo hij eene meer grondige, meer nationale beoordeeling der veel besproken suiker-wet zal hebben uitgelokt.

Met smart, men vergeve hem het woord, met schaamte moet hij erkennen, dat het bijna alleen eigenbelang is geweest, dat het gouvernement voorlichtte, bij de voordragt dier wet.

DE SCHRIJVER.

ROTTERDAM, September 1853.

DE SUIKERWET

AAN HET

ALGEMEEN BELANG GETOETST.

Y-a-t-il rien de plus respectable qu'un ancien abus?
Voltaire. *Zadig*, P. 52.
Edition, L. HACHETTE & Co.

Het is ons doel niet, de ingewikkelde suiker-wet zelve te beoordeelen; maar wij willen deze alleen in hare uitkomsten onderzoeken.

Uit de statistieken van den handel en de scheepvaart van het Koningrijk der Nederlanden blijkt, dat in de jaren 1848, 1849, 1850 en 1851 dooreen in het vrije verkeer zijn gebragt 71,966,551 N. ℔ ruwe suiker, en dat daarvan verzonden zijn, in den vorm van crushed, brooden, candij en stroop 51,513,469 N. ℔; zoodat er ter verantwoording overblijven. . . . . 20,453,082 N. ℔.

Dit cijfer kan men echter nog gansch niet als zuiver aannemen; daar de tarra, die de wet van het bruto gewigt toestaat, verscheidene pCt. van de ware tarra verschilt.

Deze laatste wordt door den Heer VAN VLOTEN (*) op slechts 5 pCt. aangegeven, welke opgave mij door vele personen bevestigd is, terwijl bij de inklaring 10 pCt. voor tarra wordt afgetrokken.

(*) In zijne brochure: „De mededinging tusschen de beetwortel en riet-suiker productie, met betrekking tot het eiland Java."

Daar van Java suiker de voornaamste kwantiteit wordt ingevoerd, zoo maken wij hier geene melding der overige suikersoorten, ook te meer nog, daar er bij deze ook dooreen, voor den deklarant een even groot voordeel overblijft.

Bij de jaarlijksche hoeveelheid suiker, die de statistieken van het gouvernement als in Nederland verbruikt aangeven, moeten alzoo vooreerst nog 5 pCt. van het totaal-bedrag Ned. ponden, die voor het vrije verkeer aangegeven zijn, gevoegd worden; — dus 3,598,327 N. ℔.

Ingeklaard worden alzoo wezenlijk 75,564,878 N. ℔, en in consumptie komen bij gevolg niet minder dan 24,051,409 N. ℔.

Strikt genomen zoude dit nog niet alles zijn; dewijl de raffinadeur meer ponden in melis, basterd, candij en stroop bekomt, dan hij ruwe suiker inslaat. Wij spreken hier voornamelijk van Java suiker. Voor hem, die geen fabrikant is, moge dit vrij zonderling klinken, geen raffinadeur echter zal de waarheid hiervan betwisten. De voorname oorzaak is daarin te zoeken, dat geraffineerde melis en lompen in het algemeen volstrekt niets drooger zijn dan ruwe Java suiker No. 13, welke doorgaans, volgens vele genomene proeven, niet meer dan ½ a 1 pCt. vochtdeelen bevat, terwijl de basterden, maar vooral de stroopen, vele waterdeelen inhouden. Wij gelooven niet, dat een zaakkundig raffinadeur ons van overdrijving zal beschuldigen, zoo wij in het algemeen voor deze meerdere uitlevering dan inslag in onze fabrieken ½ a 1 pCt. aannemen.

Om echter alle angstvalligheid te weren ter aanneming van onze conclusiën, zoo willen wij in onze berekening dit ½ pCt. niet opnemen.

Verscheidene zeer voorname stoom-fabriekanten, uit den vreemde en uit ons vaderland, hebben ons verklaard, dat de opgaven van Prof. MULDER in zijne brochure „de suiker van den handel" en van Dr. DE VRY overeenstemmen met de uitkomsten, die tegenwoordig de praktijk geeft, en dat zij van een No. 11 Java, gemiddeld niet meer dan 6 a 7 pCt. stroop en 4 a 6 pCt. basterden bekomen.

Hierbij verdient opgemerkt te worden, dat de verhouding der prijzen onderling van stroop, basterd-suiker, melis en lompen de

juiste hoeveelheid bepaalt, die de fabriekant van elk dezer soorten vervaardigt; daar, naarmate het verschil in prijzen van deze onderscheidene kwaliteiten grooter is, de raffinadeur meerdere kosten en moeiten kan aanwenden, om door eene nieuwe verkooking eene grootere hoeveelheid hooger product te verkrijgen.

De gemiddelde kwaliteit der aangevoerde suiker is tegenwoordig No. 13. Daar er echter van de blankste Nos ruwe suiker naar evenredigheid meer uitgevoerd wordt dan van de lagere, zoo willen wij stellen, dat de suiker in het vrije verkeer gebragt, slechts dooreen, een No. 11 is. Dit No. is lager dan de waarheid. Men kan alzoo aannemen, dat het binnenlandsche verbruik bestaat uit:

7 pCt. stroop	of	5,289,541	N. ℔
6 " basterden	"	4,533,893	"
candij		700,000	"
melis en lompen		13,527,975	"

De natie betaalt alzoo aan accyns en regten op de

melis	*f*	3,743,191,
candy	"	216,510,
basterden	"	996,459,
stroopen	"	423,163;

daar tot den tegenwoordigen prijs van *f* 24,—, *f* 28,— voor stroop, wel *f* 8,— als geïnde protectie aan te nemen is; dewijl de waarde van de stroop in verhouding tot de ruwe suiker-prijzen toch niet hooger te stellen is dan *f* 17,—.

Indirect betalen derhalve Neêrlands ingezetenen door den suiker-accijns en de protectiën *f* 5,379,323, terwijl de schatkist tot nu toe maar één millioen uit de suiker-wet trok, en slechts *hoopt* voortaan *f* 1,500,000 daaruit te bekomen.

De natie offert alzoo jaarlijks aan de suiker-raffinaderijen niets minder dan *f* 3,879,323!

De voorstanders der suiker-wet beweren nu, dat deze zoo verbazend groote opoffering ruimschoots gedekt wordt door de indirecte voordeelen, die de suiker-raffineer-industrie in ons land verspreidt.

Tot heden toe noemde men nog niet bij name en in volgorde deze indirecte voordeelen; daarom hebben wij ons tot taak gesteld deze op te sporen en vervolgens te onderzoeken.

Geen juister middel bestaat hier zeker toe, dan het oog te vestigen op de nadeelen, die de vernietiging der suiker-protectie na zich zou slepen.

De indirecte voordeelen gelooven wij dat alleen kunnen bestaan:

1. In de meerdere opbrengst der suiker hier te lande, voor rekening van het gouvernement en van particulieren verkocht.
2. In het bedingen van meerdere en hoogere vrachten voor onze schepen.
3. In de bijzondere renten of winsten van geld in dergelijke ondernemingen gestoken.
4. In de werkverschaffing aan kuiperijen, enz.
5. In de voordeelen, genoten door assuradeurs, makelaars en commissionairs.
6. In de kosten der suiker-raffinering.

Om de hoogere opbrengst der ruwe suiker bij de tegenwoordige wet te bepalen, willen wij beginnen met de verhouding der suikerprijzen in Nederland tot die in Engeland te zoeken.

1. Als axiomata stellen wij voorop, dat de Nederlandsche raffinadeurs nooit uit liefde voor de vaderlandsche schatkist meer voor de suiker, door de Nederlandsche Handel-Maatschappij geveild, zullen betalen, dan dat zij suiker van gelijke hoedanigheid uit het buitenland kunnen betrekken, en dat, zoo onze markten de voordeeligste zijn, ook tot deze de buitenlandsche orders zullen vloeijen.

Het is bij bijna alle aanvoeren van suiker van particulieren in Engeland, Frankrijk en België tegenwoordig aangenomen, om in den vrachtbrief te bepalen, dat de geladen schepen naar eene haven in het Kanaal te zeilen hebben, om daar hunne definitive orders te halen, voor eene lossingplaats tusschen Hâvre en Hamburg, deze twee steden ingesloten. Daar alzoo de kosten van overlading, en alle de verdere daarmede in verband staande, vervallen, zoo volgt hieruit, dat het verschil

tusschen deze verschillende markten, doorgaans niets of zeer onbeduidend is.

Van Holland wordt jaarlijks nog een zeer belangrijk kwantum ruwe suiker uitgevoerd, namelijk ongeveer 30,000,000 N. ℔, hetgeen gewis niet zou kunnen plaats hebben, zoo de prijzen der suiker hier te lande die op de Engelsche markten, op eenigzins noemenswaardige wijze, overtroffen en zoo de prijzen voor uitvoer, hier besteed, gelijk staan met die te Londen, zoo kan men toch niet gelooven, dat de raffinadeurs alleenlijk, geheel zonder noodzaak, buiten verhouding hooge prijzen zouden besteden.

Nederland heeft genoeg handels-relatiën, en genoeg kapitaal, en genoeg ondernemingsgeest om meerdere afzendingen van suiker hier heen te lokken, indien het eene waarheid was dat Amsterdam en Rotterdam voor suiker betere markten dan Londen en Liverpool daarstelden; daar alle ladingen eene buitengemeene winst zouden afwerpen, in verhouding der verkoopen in Engeland bewerkstelligd.

De suiker-prijzen tusschen Engeland en Nederland leveren dus in den regel geen verschil op. Hij, die handelaar en met het artikel suiker bekend is, zal, zoo hij ondubbelzinnig uitspraak wil doen, deze bewering niet alleen bevestigen, maar er zelfs bijvoegen, dat doorgaans de eene markt de spiegel der andere is.

Wij moeten hier echter opmerken, dat Londen en Amsterdam de hoofd-suiker-markten van Europa daarstellen, zoodat te Amsterdam of te Londen, onverschillig waar, de toon tot eene rijzing of daling gegeven kan worden; dat wil zeggen, dat deze daling of rijzing zoo wel in England als Nederland kan aanvangen, door welke fluctuatiën slechts exceptionele en kortstondige verschillen tusschen deze twee hoofdmarkten ontstaan.

Door onze even goede, zoo niet verkieselijker, ligging dan Engeland voor de Noordsche havens en Duitschland, zal gewis het aandeel koopers van ruwe suiker vermeerderen, zoodra deze hier eene minder groote concurrentie vinden, en het is zelfs te betwijfelen, zoo

al de suiker-fabrieken ophielden te bestaan, of dan wel ruwe suiker naar Engeland zoude moeten vervoerd worden.

Dit in aanmerking nemende, zal gewis elk ons zijn bijval moeten schenken, zoo wij aannemen voor een bestendig verschil tusschen de suiker-prijzen van Londen, Amsterdam en Rotterdam, bij vernietiging der fabrieken: 4 pCt.; daar de kosten van hier naar Londen niet meer bedragen dan dooreen: 1 pCt. veilings-kosten.

	2	〃	voor vracht.
	2	〃	〃 commissie.
	½	〃	〃 assurantie.
	¼	〃	〃 werkloonen en kleine kosten.
gezamentlijk	5¾	pCt.	

Makelaars courtage kan hierbij niet in aanmerking komen; daar deze in de publieke veilingen steeds door de verkoopers alleen betaald wordt.

Deze 4 pCt. van de 51,513,469 N. ℔, in plaats van geraffineerd, ruw uitgevoerd, gerekend tot eenen middelprijs van ƒ 30,— de 100 N. ℔, bedragen ƒ 618,162.

2. Het indirecte voordeel, door het meerdere gebruik van scheepsruimte.

Wij namen aan, in de berekening van het verlies in prijs der suiker, bij de opheffing der suiker-wet, het gansche kwantum, nu geraffineerd; bij den invoer van suiker kan alzoo geen verlies van vrachten voor onze vloot meer in aanmerking komen.

Er blijft ons dus slechts over den uitvoer van suiker na te gaan in betrekking tot het gebruik van scheepsruimte.

Naar Engeland worden dooreen jaarlijks 12,500,000 N. ℔, geraffineerde suiker verzonden.

In plaats hiervan zal bij de opheffing der wet, ruwe suiker daarheen verscheept worden. De overblijvende 39,013,469 N. ℔ geraffineerd naar de Middelandsche Zee, Amerika, Rhijn opwaarts vervoerd, zullen om het nadeeligste aan te nemen, ook ruw naar Engeland gebragt moeten worden. De vrachten naar Engeland vermeerderen dus met dit aantal ponden.

Het verschil der vrachten, die men hier en te Londen naar den Levant en andere plaatsen bedingt, kan nooit meerder zijn dan de vracht van Londen naar hier; daar men immer schepen van Londen bekomen kan, tot de vrachten aldaar naar den Levant besteed, met bijvoeging van de vracht op hier. Het verschil is echter doorgaans onbeduidend en wisselvallig; dat is, de Londensche vrachten zijn dan eens iets duurder, en dan weder iets billijker dan de vrachten in Nederland.

Nemen wij echter, om alle aanmerkingen te voorkomen, voor verschil tusschen onze vrachten en die in Engeland op den Levant enz. *f* 6,— per last aan, en trekken wij hiervan af de winst op de meerdere lading naar Engeland, die wij op *f* 2,— per last willen aannemen, dan krijgen wij *f* 4,— per last verlies over 39,013,469 N. ℔, met vreemde en Nederlandsche schepen naar den Levant enz. vervoerd, hetgeen dus is *f* 78,027.

Om deze rubriek gansch zuiver te hebben, zal men hier nog bij moeten voegen het verlies van steenkolen, hout, koper, ijzer en andere vrachten voor onze vloot, waarvoor wij de belangrijke som van *f* 40,000 willen uittrekken, hetgeen alzoo gezamentlijk *f* 118,027 bedraagt.

Wij moeten hier opmerken, dat onze vloot ter naauwernood voor een vijfde in de kolen-vrachten deelt.

3. Daar, waar vrije mededinging bestaat, is op voortdurende buitengewone winsten niet te rekenen. Deze algemeene waarheid is ook van toepassing op de suiker-raffinering, waarbij de concurrentie niet ontbreekt.

Het algemeen gevoelen is zelfs, dat deze tak van nijverheid in verhouding van kapitaal. risico en moeiten eene kleine winst geeft, ten minste dooreen niet meer dan eene rente met winst, te zamen van 7 à 10 pCt.

Daar eenige fabrieken op actiën gedreven worden, zoo weet men, dat deze berekening geene onwaarheid behelst. Nemen wij alzoo voor gewone winst 4 pCt. aan.

Eene fabriek, ingerigt tot eene verwerking van 6,000,000 N. ℔, kost in ons land ongeveer aan gebouwen ƒ 170,000 en aan machineriën, materialen, inboedel ƒ 230,000, dus te zamen ƒ 400,000. De gezamentlijke waarde der fabrieken kan men alzoo niet hooger stellen dan ƒ 5,000,000. Het roulerende kapitaal der stoomfabriekanten is in den regel uiterst gering, daar zij dit steeds tusschen de 10 à 15 keeren omzetten. Eenige fabriekanten hebben zelfs nagenoeg geen roulerend kapitaal en drijven hunnen handel alleen op het crediet, dat het gouvernement hun toestaat. Zoo wij dus ƒ 2,000,000 hiervoor aannemen, dan overtreft dit verreweg de wezentlijkheid. Hieruit zou volgen, dat de suiker-fabriekanten het gansche fonds, dat de suiker-raffinering gebruikt, circa driemaal 's jaars omzetten. Wij merkten boven op, dat de gewone winst op niets hooger dan 4 pCt. 's jaars aangenomen kan worden, waaruit alzoo volgt, dat men de winst der Heeren suiker-fabriekanten bepalen kan op ongeveer ƒ 206,000 voor de geraffineerd uitgevoerd wordende kwantiteit, dat is 1⅓ pCt. van de waarde der 51,513,469 N. ℔, geraffineerd uitgevoerd.

4. Het is algemeen bekend, dat de kosten van fusten bij de pakking van geraffineerde suiker doorgaans 2 pCt. van de waarde van dit artikel bedragen: 1½ pCt. voor werkloon en winsten, die kuiperijen en de handel in duigen enz. hiervan zuiver genieten, aan te nemen, is dus voldoende. Wij hebben derhalve hiervoor in rekening te brengen ƒ 231,810.

5. Laten wij nu overgaan tot de beraming der voordeelen, genoten door assuradeurs, makelaars en commissionairs, die dit artikel behandelen.

In de berekening van het verlies bij de eerste rubriek bragten wij reeds commissie in rekening. Dit loon zou alleen door heeren commissionairs op ruwe in plaats van op geraffineerde suiker genoten worden, waardoor volstrekt geen verschil ten nadeele van deze kooplieden kan ontstaan.

Heeren assuradeurs zouden welligt slechts naar Engeland het bedrag verzekeren, dat zij gewoon waren op de afladingen naar de

Middellandsche zee te teekenen. Voor derving van de meerdere zuivere winst op de door hen te boeken premiën, willen wij nu aannemen ¾ pCt , ons overtuigd houdende, dat ieder assuradeur tot deze winst zijne premiën met de risico's gaarne zou afstaan, en voor mindere courtage der assurantie makelaars nog ¼ pCt.

1 pCt. van de waarde der meer naar Engeland uitgevoerd wordende 39,013,469 N. ℔ à *f* 30,—, bedraagt *f* 117,040.

De suiker makelaars zouden bij den directen uitvoer van ruwe suiker 1 pCt. courtage verliezen van de waarde der geraffineerd uitgevoerd wordende kwantiteit, waardoor eene winstderving voor hen ontstaat van *f* 154,540.

Deze som, gevoegd bij het vooronderstelde verlies door heeren assuradeurs en assurantie makelaars te lijden, zoo bekomen wij voor het gansche bedrag van indirecte winst bij deze rubriek *f* 271,580.

6. De kosten van raffinering bestaan in boter, eijeren, vischlijm, gaz, olie, beenzwart, ultramarin, papier, spijkers, grondlasten, patenten, aanbrenging der ruwe suiker, steenkolen, arbeidsloon, onderhoud der fabrieken en assurantie.

Eene fabriek, ingerigt tot eene verwerking van 3 a 4,000,000 N. ℔, heeft in de laatste jaren gemiddeld de volgende onkosten gehad bij de raffinatie, als:

aan boter	*f* —,01	per 100 N. ℔.
〃 eijeren en vischlijm	- —,04½	
〃 gaz-verlichting	- —,10	
〃 olie	- —,01	
〃 beenzwart	- —,15	
〃 bloed	- —,06	
〃 ultramarin blaauw, enz.	- —,00½	
〃 papier, spijkers, aanbrenging der ruwe suiker, grondlasten, patenten, enz.	- —,07	
gezamentlijk	*f* —,45	

Op het geraffineerd uitgevoerd wordend kwantum beloopen alzoo deze onkosten *f* 231,811.

Daar wij het verlies van steenkolen-vrachten reeds in aanmerking namen, zoo behoeven wij als indirect voordeel hier nog slechts te

gewagen van de kosten van lossen en vervoer der steenkolen en van het $\frac{1}{10}$ der regten, dat het gouvernement ontvangt op steenkolen tot het verbruik in fabrieken benoodigd. Wij nemen hiervoor gezamentlijk de meer dan voldoende som aan van ƒ 40,000.

De Heeren WIJTHOFF & ZOON zeggen op pag. 70 van hun geschrift „ Beschouwing van den Nederlandschen handel in verband met de accyns-wet," dat men in eene stoom-fabriek doorgaans één man per 1000 N. ℔ wekelijksche verwerking rekent tot een loon van ƒ 8,— 's weeks. De fabriekanten, die ons hebben ingelicht, verklaarden ons, dat in hunne fabrieken wekelijks meer verwerkt wordt, dan 1000 N. ℔ per arbeider. Het cijfer van de Heeren WIJTHOF & ZOON is dus zeker niet te laag, ƒ 8,— als werkloon zou eveneens te hoog aangenomen zijn, zoo de genoemde schrijvers niet de hoogere loonen van machinisten en bedienden hieronder gedacht willen hebben. Gebruik makende van deze opgaven, zouden er jaarlijks aan loonen in de suiker-fabrieken betaald worden voor 51,513,469 N. ℔ geraffineerd uitgevoerd ƒ 412,108.

Wij gaven vroeger reeds op, dat eene fabriek, ingerigt tot eene verwerking van 6,000,000 N. ℔, gekost had aan gebouwen ƒ 170,000, aan materialen en machineriën ƒ 230,000. Voor de 51,513,469 N. ℔ voor den uitvoer gefabriceerd, is dus ongeveer benoodigd aan gebouwen eene waarde van ƒ 1,460,000 en aan materialen en machineriën eene waarde van ƒ 1,975,000. De volkomen instandhouding der gebouwen gaf men ons van verscheidene zijden op, als niet meer te bedragen dan 4 pCt. Hiervoor hebben wij dus uit te trekken ƒ 58,400. Voor onderhoud, vernieuwing en verbetering der materialen en machineriën in eene suiker-fabriek, heeft de ondervinding aan onze vrienden geleerd dat 10 pCt. meer dan voldoende is. Wij kunnen alzoo, zonder dat men aanmerkingen kan maken, hiervoor nederschrijven ƒ 197,500.

Uit het voorgaande blijkt, dat de waarde der suiker-fabrieken in betrekking tot den uitvoer van geraffineerde suiker is ƒ 3,435,000. Voegen wij hier nog bij ƒ 1,565,000 voor waarde aan suiker, doorloopend in de fabrieken aanwezig, dan krijgen wij eene som van ƒ 5,000,000 ter jaarlijksche verzekering. Wij meenen, dat zoo wij

¼ pCt. hiervan voor zuivere winst aannemen voor de Nederlandsche assuradeurs en asssurantie makelaars, niemand ons van onbillijkheid zal beschuldigen, te meer daar slechts een zeer klein gedeelte dezer som in Nederland verzekerd is. — Hiervoor hebben wij dus nog aan te geven *f* 12,500.

De gezamentlijke indirecte voordeelen bedragen alzoo bij de onkosten van raffinering *f* 952,319.

Wij moeten echter opmerken, dat deze opgaven zeer verre de waarheid overtreffen; daar het niet verbruiken van boter, eijeren, vischlijm, gaz, olie, beenzwart, bloed, ultramarin, papier en spijkers niet als een volkomen verlies aangemerkt kan worden; daar men niet kan vooronderstellen, dat de werklieden, die in de suiker-raffinering nu gebezigd worden, hunne vlijt niet op eene andere industrie zouden kunnen aanwenden; daar de kosten van onderhoud der fabrieken niet als volkomen winst kunnen beschouwd worden; te meer daar hout, koper, ijzer enz. ons uit den vreemde toevloeijen.

Maar nog meer! Wij maakten onze berekening op de onkosten van fabrieken, die eene kwantiteit verwerken van 3 à 4 en 6,000,000 N. ℔; terwijl de meeste stoom-fabrieken in ons vaderland van grooteren omvang zijn. Ten laatste hebben wij niet in rekening gebragt hetgeen de raffinadeur van zijne onkosten terug bekomt door den verkoop van het verbruikte beenzwart, vermengd met het bloed enz., dat voor de bemesting van land nog eene betrekkelijk hooge waarde heeft.

Dit alles in aanmerking nemende, zoo gelooven wij, dat in waarheid de indirecte voordeelen, die wij voor deze zesde rubriek, als *f* 952,319 zijnde, opgaven, niet meer dan voor ongeveer de helft aan te nemen zijn. Dat de lezer zelf besluite, en ons cijfer verkleine, zoo als hij regtmatig zal oordeelen! In onze berekening willen wij echter ons eens aangenomen voornemen, om alles zoo te berekenen, dat hoegenaamd geene gegronde bedenkingen te maken zijn, volhouden.

De directe en indirecte voordeelen, die de nu fungerende suikerwet aanbiedt, bedragen alzoo tot den hoogstmogelijken trap opgevoerd, niet meer dan *f* 3,897,898, te weten:

f 1,500,000 door het gouvernement verondersteld van in de schatkist te zullen vloeijen.

1. *f* 618,162 door de meerdere opbrengst der ruwe suiker.
2. *f* 118,027 door vermeerdering van vrachten of verbetering van vrachtpenningen.
3. *f* 206,000 door bijzondere renten en winsten door de suiker-raffinadeurs genoten.
4. *f* 231,810 door de werkverschaffing aan kuiperijen enz.
5. *f* 271,580 door de voordeelen, genoten door assuradeurs, makelaars en commissionairs.
6. *f* 952,319 door de kosten van suiker-raffinering.

Wij zeiden daar even, de directe en indirecte voordeelen bedragen alzoo niet meer dan *f* 3,897,898 tot den *hoogstmogelijken trap* opgevoerd, en wel waren wij geregtigd zoo te schrijven; daar wij aannamen, dat de gansche uitvoer van geraffineerd zou ophouden, dat de mannen, die nu hunne begaafdheden aan de suiker-industrie wijden, hunne kennis op geene andere industrie zouden kunnen vestigen, dat de werklieden, die nu een bestaan in de suiker-raffinering vinden, in geene andere betrekking zouden kunnen werkzaam zijn, enz. enz.

Het Nederlandsche volk brengt tegenwoordig op ter ondersteuning der suiker-raffineer-industrie ten minste *f* 5,379,323, en bij gevolg is het kleinste verlies, dat de natie door de suiker-wetten lijdt, *f* 1,481,425.

De suiker-wet gelooven wij te moeten vergelijken bij een gebouw zonder verbindingen, staande op den woelenden grond van onregtvaardigheid, onzedelijkheid en onwaarheid. Wij noemen de grondvesten dezer wet onregtvaardig, omdat zij tegen het algemeen belang aandruischen; wij geven haar den naam van onzedelijk, omdat zij slechts verwarring en bedrog dragen; wij bestempelen haar als leugenachtig, omdat zij geen der partijen voldeden, noch ooit zullen kunnen voldoen; en behoeft het nog een bewijs, dat zulke fondamenten steeds schudden en woelen, wij hebben slechts de aandacht te vestigen op de gedurige veranderingen, door belanghebbenden en ministeriën voorgedragen.

Is het gebouw te herstellen of moet het gesloopt worden? Ziedaar de vraag!

Het is onze overtuiging, dat het beginsel van bescherming nooit te verdedigen is, dat dit steeds tot het nadeel van het algemeen werkt, en nog zooveel te meer hier, waar de instandhouding dezer protectie ongeveer *f* 1,500,000 's jaarlijks aan de natie kost.

En zal men nu met deze jaarlijksche, zoo ontzettende opoffering den tegenwoordigen toestand bestendigen? Dit schijnt ons zeer twijfelachtig, om niet onmogelijk te zeggen.

Zoo een gebouw instort, wee dan zijne bewoners!

Dat men de ineenzakking voorkome door afbraak, en wel door *geheele* afbreking, en dat men een nieuw huis stichte!

Het zij ons vergund onze bescheidene bedenkingen omtrent eene nieuwe suiker-wet hier te laten volgen.

Bij een onverzettelijk voornemen om niets in de wet te gedoogen, wat naar protectie zweemt, zal zij echter zooveel mogelijk de behulpzame hand te bieden hebben aan de suiker-fabriekanten.

Engelands raffinadeurs klagen zeer over de bescherming, die onze fabrieken boven de hunne genieten, en zoeken steeds in de wetgeving eene, voor hen gunstige, verandering te doen plaats grijpen. De Belgische fabriekanten klagen niet minder. Frankrijk voert bijna geen eigen geraffineerd uit. De suiker-protectie is eene concurrentie tusschen verschillende staten. Het land, dat zich de grootste opofferingen getroost, heeft de meeste uitvoeren. Op dit oogenblik is het Holland, dat den Italianen, Turken, Grieken, Engelschen, de goedkoopste suiker wil leveren. In Athene kan men doorgaans veel goedkooper puik geraffineerd, dan bij ons ruwe suiker bekomen. Ik herhaal hier: zal deze exceptionele toestand, waarin onze fabrieken tegenwoordig geplaatst zijn, voortduren? Moeijelijk is zoo iets aan te nemen. Voor Hollandsche fabrieken kan eene zeer hevige mededinging ontstaan, bij de eene of andere verandering in de buitenlandsche suiker-wetten.

Wij gelooven het dus, tot het belang van haar zelven, om het

oogenblikkelijk voordeel voor meer solide en duurzame grondvesten op te offeren.

Holland, op dit oogenblik de crushed-markt zijnde, zoo is het te verwachten, dat Engeland, België, Frankrijk en alle verdere staten bereidwillig zullen zijn, om toe te treden tot een verbond met ons gouvernement, om gezamentlijk op een zelfde tijdstip, alle bescherming van suiker in te trekken.

Wij weten, dat men vele aanmerkingen kan maken en twijfelingen kan opwerpen bij overeenkomsten, die zich alleen uit een zedekundig en indirect voordeelig oogpunt aanbevelen.

Hier is het echter eene gansch andere zaak; daar de oogenblikkelijke en duurzame inkomsten van alle betrokkene gouvernementen zeer zouden kunnen vermeerderen door een dergelijk verbond, dat daarbij nog aanspraak zou kunnen maken van vrijzinnig, regtschapen en verstandig te zijn. Zoo eene dusdanige vereeniging tot stand gebragt werd, dan zoude de Nederlandsche schatkist een meerder voordeel daarbij genieten van *f* 3,879,323, zonder eene op dit oogenblik onnatuurlijke en welvaart verslindende industrie, in hare tegenwoordige voordeelen te zwaar aan te tasten; maar veel meer met tevens aan de suiker-raffinering van ons vaderland eene gezonde toekomst te openen.

Indien een verbond met de overige mogendheden niet tot stand kwam, dan meenen wij echter toch, dat dit geene reden zou mogen zijn, om eene radicale verandering onzer suiker-wetten uit te stellen.

Er waren, volgens ons, alleenlijk nog bedenkingen te maken omtrent eene meer of minder snelle afschaffing der bestaande suikerwetten, en wegens het al of niet toestaan van vergoeding aan de fabriekanten.

Hoe zal bij eene nieuwe wet, die alle bescherming uitsluit, de contrôle ter goede ontvangst der belasting of van den accijns te regelen zijn?

Wij meenen dat het volgend stelsel, het middel daartoe aan kan bieden: —

Alle fabrieken hebben vrijheid om voor consumptie en voor exportatie te werken.

Geen suiker mag regtstreeks uit de fabrieken in consumptie gebragt worden.

De suiker, voor het binnenlandsche gebruik bestemd, wordt naar een entrepôt gevoerd, waar zij gewogen en onderzocht wordt.

De suiker voor exportatie bestemd, kan direct, of uit het entrepôt naar de schepen gevoerd worden.

Vóór dat eenige suiker de fabrieken verlaat, worden de vaten of het papier der brooden gestempeld.

De suiker uit het entrepôt in het vrije verkeer gebragt wordende, voorziet men de vaten, kisten of het papier der brooden met een tweeden stempel.

Suiker uit het entrepôt naar het buitenland af te schepen, wordt eveneens voorzien van een tweeden stempel; maar van een ander dan dien voor de in consumptie gebragt wordende suiker.

Het is verboden suiker, in grootere hoeveelheid dan 2 N. ℔, te vervoeren in vaten, kisten of papieren, onvoorzien van deze stempels.

Op alle tijden en gelegenheden hebben de bevoegde ambtenaren de vrijheid, om zonder eenige opheldering te geven, de fabrieken te doorzoeken en rond te gaan. —

De regering vervaardigt een standaard, welke den accijns of liever het inkomend regt van de verschillende kwaliteiten geraffineerde en ongeraffineerde suiker en van de stroop bepaalt.

Ten slotte roepen wij de aandacht onzer lezers op de volgende zinsneden, in de memorie van toelichting op het wets-ontwerp op de suiker, die men vinden kan in de Nieuwe Rotterdamsche Courant van 23 Mei 1851, op de eerste bladzijde, 4[de] kolom.

Men leest daar:

„ Anderen daarentegen hebben beweerd, dat de suiker-accijns eene
„ bron van ongelijk veel aanzienlijker inkomsten voor de schatkist

″ zou kunnen worden. Deze dwaling spruit vooral daaruit voort, dat ″ men de hoeveelheid ponden, welke thans in consumptie overblijven, ″ als maatstaf aanneemt van de opbrengst, waartoe zich de accijns zoude ″ kunnen verheffen, wanneer de geheele binnenlandsche consumptie ″ onder deszelfs bereik werd gebragt; maar men vergeet dat deze aan- ″ zienlijke hoeveelheid slechts voor een klein gedeelte uit melis en ″ candij, en voor verreweg het grootste deel uit basterd-suiker en ″ stroop bestaat. Deze beide laatste voortbrengselen echter worden ″ niet opzettelijk ten behoeve der binnenlandsche markt uit de grond- ″ stof getrokken. Zij zijn slechts als het ware een overschot der geheele ″ bewerking, dat, als voor den uitvoer minder geschikt, op de binnen- ″ landsche markt achterblijft. Wanneer derhalve door de onttrekking ″ der tot nog toe verleende bescherming de raffinaderijen moesten op- ″ houden voor het buitenland te werken, en tot de binnenlandsche markt ″ beperkt werden, zoo zouden de lagere producten slechts in zooverre ″ ter markt gebragt worden, als de binnenlandsche consumptie tevens ″ in staat zoude zijn de hoogste producten op te nemen."

″ Het thans zoo groote cijfer dier consumptie zoude derhalve plot- ″ seling tot welligt op de helft versmelten en met dat cijfer de overdre- ″ vene verwachtingen, waartoe het aanleiding gaf."

Wij meenen dat het vrees aanjagende van dit gedeelte der memorie door eene beoordeeling, in cijfers zoo als wij gaven, weggenomen is.

Verder moeten wij opmerken, dat men bij gebrek aan inlandsche stroop en basterd suiker, vreemde stroop en basterd zal invoeren, en dat het te verwachten is, dat men zeer genegen zijn zal, in plaats van basterd, ruwe suiker te gebruiken; daar in waarheid de reuk, die steeds stoom-basterden kenmerkt, maakt, dat deze suikersoort niet zoo verkieslijk boven de ongeraffineerde is.

Verder leest men:

″ Niets is ongerijmder en meer overdreven dan de denkbeelden ″ welke sommigen zich van de *offers* vormen, die thans ten behoeve ″ van de raffinaderijen van den binnenlandschen suiker-consument zou- ″ den gevergd worden."

„ Wil men zich hieromtrent juister inlichten, zoo vergelijke men „ de consumptie-prijzen der geraffineerde suikers met den prijs der „ ruwe grondstof, en men zal zich gereedelijk overtuigen, *hoe gering „ in der daad het surplus is, dat ten gevolge van den accijns boven de „ materiële kosten van productie door den binnenlandschen consument „ betaald wordt.*"

„ Wel is het verschil tusschen de consumptie- en de entrepôt- „ prijzen van meer beteekenis, maar men houde in het oog dat deze „ laatste dikwerf verre beneden de kosten van productie blijven, en „ alzoo geenszins als maatstaf kunnen gebezigd worden. Wil men zich „ daarenboven bij de behandeling van dit punt al op het eenzijdig stand- „ punt van het belang der schatkist houden, zoo vergete men niet dat „ het bestaan der uitgebreide raffinaderijen hier te lande van invloed „ is op de prijzen, welke het gouvernement voor zijne eigen suikers „ erlangt, en het verlies, dat in verband met het koloniale stelsel en „ het gedwongen vervoer der productiën herwaarts, aan dien kant zou- „ den kunnen geleden worden — ligtelijk het voordeel zoude kunnen „ opwegen, dat van eene hoogere opdrijving der accijns-opbrengst te „ wachten valt."

En wat verder:

„ De consumptie-prijzen zijn thans kunstmatig gedrukt. De raf- „ finadeur, die in die prijzen niet slechts zijne premie, maar ook de „ restitutie van wat hij der schatkist betaalt, vinden moet, heeft er „ het hoogste belang bij dat *die toestand ophoude, en die toestand moet „ onder de werking van het voorgedragen stelsel ophouden*, omdat de „ afschrijving en dus het aantal der beschikbare overponden juist zoo „ lang verminderd wordt, tot de accijns vrijwillig betaald wordt of een „ deel der rekening vrijwillig wordt opengelaten; welk een en ander „ slechts dan geschieden zal wanneer *het even voordeelig zal zijn, de „ suiker in consumptie te brengen als dezelve onder afschrijving uit te „ voeren, en wanneer alzoo de consumptie-prijzen hunne natuurlijke „ hoogte zullen bereikt hebben.*"

„ De raffinadeur, die bij voorkeur voor den uitvoer werkt, erlangt

„ dus het dubbele voordeel, van vooreerst zonder eenige accijns-betaling „ te kunnen uitvoeren en vervolgens de volle waarde der overponden, „ welke hij na de aanzuivering zijner schuld overhoudt, op de binnenlandsche markt te kunnen verzilveren; terwijl de raffinadeur, „ die in stede van zijne rekening aan te zuiveren, zijn geheel product „ of een aanzienlijk deel van hetzelve op het binnenland ter markt „ brengt, evenmin bezwaard kan geacht worden, door de invordering „ van *een accijns, welken hij ten volle op den verbruiker verhalen kan.*"

Iedereen verwondert zich gewis met ons over deze onjuiste wijze van de nieuwe wet aan te bevelen; daar men toch eene eigenaardigheid van de oude wet, *de niet volkomene inning van den accijns*, bezigt, om de bezwaren tegen de suiker-wet te wederleggen, en de nieuwe wet juist zoo inrigt, dat de raffinadeur *den vollen accijns* zal kunnen innen.

Wij weten dan ook geene betere verdediging van ons voorstaand schrijven, dan juist deze twee zinsneden uit de memorie. — In de eerste ontkent men niet, dat de natie nu *offers* brengt; maar alleen dat zij zoo groot zouden zijn bij den toenmaals lagen stand der suiker-regten, die de raffinadeurs onder zich verhandelden met 30 à 70 pCt. verlies; en nu vragen wij, hoe aanmerkelijk is tegenwoordig het offer der natie. nu *volle* accijns op melissen en basterden betaald wordt, en stroop *hare protectie* op den consument verhaalt!

BIJLAGEN.

I. De suiker-wet is van den volgenden inhoud:

Bij den invoer van ruwe suiker wordt de raffinadeur belast

	met	*f* 13,50 per 100 N. ℔,
hierbij komen nog 48 pCt. opcenten	-	6,48,
		f 19,98,
en hierbij nog 10 pCt. zegel	-	1,99^{8},
waardoor de suiker-raffinadeur dus in wezentlijkheid belast wordt met		*f* 21,97^{8}.

Bij den uitvoer van candij geniet hij eene afschrijving

	van	*f* 19,— per 100 N. ℔,
met 48 pCt. opcenten	-	9,12,
		f 28,12,
en 10 pCt. zegel	-	2,81,
		f 30,93.

Bij melis en lompen is de afschrijving:

		f 17,— per 100 N. ℔,
met 48 pCt. opcenten	-	8,16,
		f 25,16,
en 10 pCt. zegel	-	2,51,
		f 27,67.

En bij basterden wordt zijne rekening ontlast:

	met	ƒ 13,50 per 100 N. ℔,
met 48 pCt. opcenten		- 6,48,
		ƒ 19,98,
en 10 pCt. zegel		- 1,99[8],
		ƒ 21,97[8].

Stroopen genieten geene afschrijving.

Op vreemde geraffineerde suiker drukt een inkomend regt

	van	ƒ 36,— per 100 N. ℔,
met 13 pCt. zegel.		- 4,68,
		ƒ 40,68, hetgeen dus

eene protectie daarstelt van ongeveer ƒ 18,50.

Op vreemde stroopen drukt een inkomend regt

	van	ƒ 10,— per 100 N. ℔,
met 13 pCt. zegel		- 1,30,
	dus	ƒ 11,30.

II. Volgens de Heeren WIJTHOFF & ZOON zou de consumptie in Nederland niet meer bedragen dan 9 à 10 millioen N. ℔ melis, lompen en basterden, en 5 à 6 millioen N. ℔ stroop. — Volgens de opgaven van PAIJEN zou echter het verbruik van suiker in Nederland 8 N. ℔ per hoofd zijn, terwijl in England en Schotland de consumptie aangegeven wordt op 15 N. ℔, in Ierland op 2½ N. ℔, in Frankrijk op $3\frac{33}{100}$ N. ℔, en in Rusland op ½ N. ℔ per hoofd.

III. Gehalte van zes monsters Java suiker No. 13, van verschillende kwaliteit, aan zuivere riet-suiker, onderzocht door den Heer Dr. J. E. DE VRIJ. De monsters werden getrokken door de makelaars RETEMEIJER en RUYS van Rotterdam. Dr. J. E. DE VRIJ volgde in zijne proefnemingen niet den Prof. G. J. MULDER; maar kwam tot zijne resultaten door de methode van PAIJEN te volgen; waardoor het verschil der uitkomsten tusschen deze twee scheikundigen zeer goed te verklaren is.

„Gehalte van zes monsters Suiker No. 13 aan zuivere riet-suiker:"

Aangevoerd per	*Cameleon*	96,04 pCt.
„ „	*Cortgene*	95,43 „
„ „	*Dankbaarheid*	92,63 „
„ „	*Henrietta Clazina*	93,60 „
„ „	*Jan Pietersz. Koen* . . .	92,40 „
„ „	*Jonge Jan*	94,50 „

Het gemiddeld suiker-gehalte van deze zes monsters is dus 94,16 pCt. zuivere riet-suiker.

Eene tweede reeks proeven met dezelfde monsters leverde een gemiddeld suiker-gehalte van 94,60 pCt.

Deze laatste proeven door een mijner leerlingen genomen, die daarbij gebruik gemaakt heeft van eene balans, iets minder gevoelig, dan de door mij gebezigde, bevestigen dus de door mij verkregen uitkomsten.

Het water-gehalte der verschillende monsters was als volgt:

Cameleon	0,52 pCt.
Cortgene	0,68 „
Dankbaarheid	1,12 „
Henrietta Clazina	0,90 „
Jan Pietersz. Koen	1,12 „
Jonge Jan	0,72 „

Rotterdam, 6 Januarij 1853.

IV. Door de verbetering der suikerbereiding op Java kan men verwachten, dat de gemiddelde kwaliteit weldra veel blanker zijn zal dan No. 13.

V. Wij kunnen niet nalaten eenige korte aanmerkingen hiertoe te voegen op het geschrift van de Heeren WIJTHOFF & ZOON, getiteld „Beschouwing van den Nederlandschen suiker-handel in verband met de accyns-wet. 1850."

Op pag. 4 en 5 van dit boek spreken deze Heeren over het verschil der suiker-prijzen tusschen Engeland en Holland, en meenen te bewijzen, dat de prijzen in Nederland, ten gevolge der accyns-wet, van *f* 2 à *f* 4 de prijzen in Engeland overtreffen.

Op pag. 35 verklaren zij, dat de raffinadeur door de toenmalige accyns-wet slechts eene premie genoot van 24 *cts.* per 100 N. ℔ verwerking, terwijl deze 24 *cts.* premie nog werd vernietigd door het verlies op den prijs van 11,82 N. ℔ stroop, welke zij op elke 100 N. ℔ ruwe suiker zouden voortgebragt hebben. Uit deze twee opgaven volgt ten klaarste, dat de accyns-wet den raffinadeur eene volle schade aanbragt van *f* 2,— per 100 N. ℔; want zoo hij in waarheid slechts 24 *cts.* premie genoot per 100 N. ℔ verwerking, en deze 24 *cts.* premie werd nog geabsorbeerd door het verlies op den prijs van 11,82 N. ℔ stroop, dan is het natuurlijk, dat hij bij den engelschen raffinadeur *f* 2,— ten achter zoude staan.

Het resultaat, dat wij echter, en ik twijfel niet elk met ons, uit eene dergelijke bewering trekken, is dit: de cijfers en argumenten van de Heeren WIJTHOFF & ZOON zijn.....?

Vooreerst vergeten de Heeren WIJTHOFF & ZOON in aanmerking te nemen bij de bepaling der waarde van suiker tusschen Engeland en Nederland, dat gelijke kleur van Java en Havanna suiker geene gelijke waarde daarstelt. Meestendeels maakt men *f* 1,— verschil tusschen deze twee suiker-soorten ten voordeele der Java-soort. Zij vergeten verder te bewijzen, dat het verschil van prijs tusschen Londen en Amsterdam voortdurend zou bestaan, en dan dat hunne taxatiën onbevooroordeeld en belangeloos zijn.

Ten andere is hunne taxatie der waarde van geraffineerde suiker (pag. 35) geheel en al onjuist; want tot waarde kan men slechts aannemen den prijs waartoe elk raffinadeur die leveren kan en waartoe men die koopen wil. En ten laatste is de opgave, pag. 8, van het resultaat hunner verwerking van niet de minste kracht; daar zij niet opgaven, welke kwaliteit zij verwerkten.

Op pag. 31 willen de Heeren WIJTHOFF & ZOON bewezen achten, dat de bloei der suiker-fabrieken meer in den toestand der fabrieken zelve, dan wel in de buitengewone voordeelen der accyns-wet te zoeken is.

Op pag. 57 schrijven zij, dat de Nederlandsche suiker-fabriekanten, niet alleen geene geldelijke voordeelen verkrijgen door de accyns-wet, maar dat deze bovendien, door hunne gevorderde industrie, zich kunnen getroosten alle de opofferingen, waardoor de Nederlandsche suiker-handel zijn débouché door de geraffineerde suiker in het buitenland verkrijgt.

Op pag. 58 verklaren zij, dat het hunne overtuiging is, dat accynsen nimmer ten algemeene voordeele kunnen zijn, en zij schrijven hun gansche boek om de ergerlijkste accyns-wet te ondersteunen.

Op pag. 9 verklaren zij, dat de raffinadeurs slechts een klein gedeelte verwerken der Nos. 16, 17, 18, 19 en 20; — en op pag. 33 leest men: „men gelieve hier in aanmerking te nemen, dat de Nederlandsche raffinadeurs alle soorten tot en met No. 20 koopen."

Op pag. 70 melden de Heeren WIJTHOFF & ZOON, dat men doorgaans in eene stoom-suiker-fabriek één man per 1000 N. ℔ wekelijksche verwerking aanneemt en dat het weekgeld ƒ 8,— bedraagt. Hieruit volgt, dat in de suiker-fabrieken 1384 arbeiders gebezigd worden, en, dat hun aan loon betaald wordt ƒ 575,744. Op pag. 100 schrijven zij, dat de werkloonen der werklieden naauwelijks het derde gedeelte van de gezamentlijke onkosten der suiker-fabrieken bedragen, waaruit wederom zou volgen, dat ten hoogste de kosten van raffinering ƒ 1,727,232 zouden beloopen.

Op pag. 55 verklaren zij echter, dat de kosten door de suikerfabriekanten betaald ƒ 3,000,000 bedragen, en op pag. 99 geven zij het aantal werklieden in de fabrieken op 1800 aan.

Op pag. 59 beschrijven de Heeren WIJTHOFF & ZOON de onmogelijkheid, die er voor den Nederlandschen fabriekant in gelegen is om te concureren tegen den buitenlandschen, indien de levensbehoeften duurder zijn.

Op pag. 69 beweren zij, dat steeds eene belangrijke verhooging van werkloon plaats kan hebben, zonder dat zulks den handel hinderlijk is.

Op pag. 59 en 60 voeren de Heeren WIJTHOFF & ZOON als bewijs der slechte voeding van ons volk aan, den uitvoer van slagtvee en tarwe. — Ofschoon wij niet over de voeding der volksklasse hier willen uitweiden, en het resultaat der Heeren WIJTHOFF & ZOON niet willen bestrijden, zoo begrijpen wij echter in geenen deele de redenering, die de Heeren WIJTHOFF & ZOON daartoe brengt. — Bij voorbeeld, een boer, die twee koeijen mest, en er een van verkoopt, omdat hij er geen twee kan opeten, kan die gehouden worden zich slecht te voeden? Kan men de Engelschen, omdat zij manufacturen, vorken en messen uitvoeren, als barbaren voorstellen, die naakt loopen en met de handen eten?

Op diezelfde bladzijde lezen wij nog meer. Maar neen, reeds genoeg gelooven wij over *dit* werk gezegd te hebben. Echter uit een ander werk, ook door de Heeren WIJTHOFF & ZOON geschreven, moeten wij nog een klein uittreksel geven. Wij bedoelen: „Beknopte bedenkingen tegen de voorgedragene accyns-wet op de suiker," *'s Gravenhage*, Gebroeders BELINFANTE. 1852. Op bladzijde 22 leest men aldaar, dat

100 N. ℔ No. 18 en 19 Java suiker uitgeleverd hebben:
circa 95 à 96 pCt. suiker, meest alles melis en lompen, en
3½ à 4 „ stroop.

100 N. ℔ No. 13 Java suiker uitgeleverd hebben:
circa 92 pCt. suiker, grootendeels melis en lompen, en een gering gedeelte meest blanke basterd-suiker.
7 „ stroop, en
½ à 1 „ verlies.

100 N. ℔ No. 7 Java suiker uitgeleverd hebben:

circa 85 pCt. suiker, bestaande in: 78 pCt. melis en lompen,

7 " basterd-suiker, bruin.

13 à 14 " stroop.

1 " 2 " verlies.

Op pagina 8 en 9 van het reeds vroeger aangehaalde werk der zelfde Heeren leest men echter: "Om zooveel mogelijk door daad-"zaken aan te toonen, schromen wij niet het resultaat onzer verwer-"king uit onze boeken op te geven. Onze verwerking gedurende de "zes eerste maanden van 1850 heeft opgeleverd:

	3,243,410	N. ℔	melissen.
	282,624	"	basterd.
	484,506	"	stroop.
	4,010,540	N. ℔.	
hierop	89,460	"	of ruim 2 pCt. verlies aan uitdamping en onreine zelfstandigheden.
circa	4,100,000	N. ℔	verwerking.

"De voortbrengst is dus geweest:

79,11	pCt.	melissen.
6,89	"	basterd.
11,82	"	stroop.
2,18	"	verdamping.

"Nu is het eene waarheid, dat alle fabrijken verschillende resul-"taten zullen hebben, zoodat bij voorbeeld degene, welke geringere "soorten ruwe suiker verwerken, meerder stroop en minder melissen "zullen voortbrengen, terwijl omgekeerd, de fabrijken, die betere "soorten van suiker verwerken, *iets* meerder melissen, lompen of bas-"terd zullen opleveren, en daarentegen minder stroop; doch *die ver-"schillende voortbrengst zal, hoogst genomen, eenige weinige percenten "bedragen.*" — De Heeren WIJTHOFF & ZOON verwerkten alzoo ongeveer eene kwaliteit van No. 7 Java. Dit No. wordt bijna niet van Java aangevoerd. Door *eenige weinige* percenten verstaan deze Heeren 8 à 18 pCt. Men moet het maar weten!

VI. Op bladz. 19 van het werkje verschenen bij de Gebr. BELINFANTE, spreken de Heeren WIJTHOFF & ZOON van eene verwerking van circa 80,000,000 N. ℔, terwijl wij onze berekening slechts maakten op eene jaarlijksche aangifte van nog geen 72,000,000 N. ℔.

VII. Om het juiste getal Ned. Ponden, op de Consumptie gebragt, te bepalen, is ook nog in aanmerking te nemen deze waarheid, dat de raffinadeur het gewigt zijner in te klaren partij zoo klein mogelijk aangeeft, en dat men hierbij bedenkt, dat ieder pCt. 719,666 N. ℔ is of aan accyns *f* 199,131,—.

VIII. Daar het Binnenlandsch verbruik van candij niet te bepalen is, zoo nemen wij een cijfer aan, dat niemand overdreven kan achten.

IX. Daar wij de gansche verpakking aannemen als in fusten te geschieden, zoo komen er geene kisten meer in aanmerking.

X. Elk pCt. meer stroop en minder melis, dat de suikerbewerking oplevert, geeft aan de Nederlandsche natie een minder nadeel van *f* 141,559; — en
elk pCt. meer basterd in plaats van melis van . . . . *f* 38,964.
1 pCt. der 71,966,551 N. ℔ gansche verwerking,

719,666 N. ℔,
f 27,67 afschrijving melis . . . . *f* 199,132,

719,666 N. ℔,
f 8,— geïnde protectie stroop . . . . . *f* 57,573,

verschil . . . . *f* 141,559.

719,666 N. ℔,
f 21,97[8] afschrijving basterden. . . . . *f* 160,168,

verschil alzoo . . . . *f* 38,964.

Hiermede kan elk een de uitkomsten naar zijn oordeel veranderen.

XI. Prijs-Courant van ruwe en geraffineerde suiker in entrepôt en in consumptie, opgemaakt op 30 September 1853, door de Heeren Makelaars RETEMEIJER en RUIJS, te *Rotterdam.*

Ruwe Suiker.

No. 6	*f* 26.	No. 11	*f* 29¼.	No. 16	*f* 32.
〃 7	〃 26¾.	〃 12	〃 29¾.	〃 17	〃 32½.
〃 8	〃 27½.	〃 13	〃 30½.	〃 18	〃 33.
〃 9	〃 28.	〃 14	〃 31.	〃 19	〃 33½.
〃 10	〃 28¾.	〃 15	〃 31½.	〃 20	〃 34.

Geraffineerd.

In Entrepôt.		*In Consumptie.*	
Crushed, N S R No. 1	*f* 36.	Melis...... prima N S R	*f* 68 - 69.
〃 〃 2	〃 33½.	〃 ...... ord. en prima	〃 66 - —
〃 〃 3	〃 32½.	〃 ...... 2de soort	〃 61 - 64.
B K 〃 1	〃 32.	Lompen	〃 60 - —
〃 〃 2	〃 30¾.	Basterden, blank	〃 56 - 58.
S & T en B & H 〃 1	〃 31¾.	〃 helgeel	〃 54 - 55.
〃 〃 〃 2	〃 30¾.	〃 geel	〃 50 - 51.
S & T 〃 3	〃 30.	〃 ord. en geel	〃 48 - —
H v O	〃 31½.	〃 bruin	〃 44 - 45.
W & Z	〃 30¾.	Stroop ... oud fabrikaat	〃 30 - —
		〃 ... stoom 〃	〃 28 - 29.

XII. Het is eene algemeene vraag: kan de Hollandsche suikerfabrikant met den Engelschen wedijveren?

Het eenigste, wat in Amsterdam duurder is dan in Londen, is de gaz-verlichting, en welligt zijn dit ook nog de machineriën. Deze laatsten kunnen echter nooit meer in prijs verschillen dan het bedrag der vracht en het 1 pCt. inkomend regt.

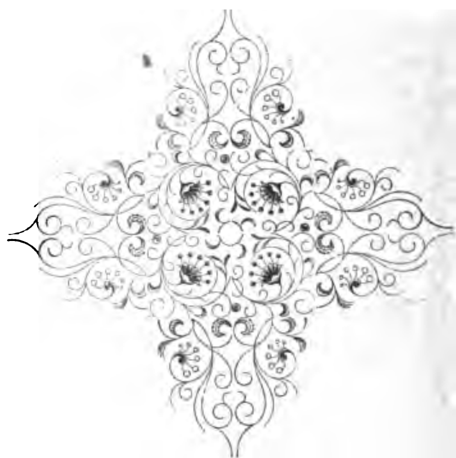
Daarentegen is in Engelands hoofdstad boter, eijeren, vischlijm, olie, beenzwart en bloed duurder dan bij ons. Verder is het weekloon in de suiker-fabrieken aldaar 18/- à 22/-, terwijl vele werklieden nog vrije inwoning genieten.

De huur van gebouwen is in Londen eveneens duurder. De steenkolen kosten te Londen ook meer dan bij ons, uit hoofde der stedelijke

belasting. Op dit oogenblik zijn de prijzen daar voor goede kolen aan de fabriek geleverd 26/- per ton, terwijl bij ons de prijs aan de fabriek slechts *f* 14 per ton is voor de beste soorten. De overige kosten, als assurantie, courtage, commissiën, zijn hier en in Londen dezelfde. De interessen en het disconto zijn over het algemeen in Londen iets billijker dan bij ons; in den laatsten tijd echter heeft het omgekeerde plaats.

ERRATA.

Op bladz. 2, regel 2, *staat:* te meer, *lees:* te minder.

Rotterdam. — Stefanus Mostert & Zo

